

JEDNODUCHÝ ŽIVOT

Toho jídla,
kde jste to všechno sehnali?
Jak jste to všechno navařili?
Vypadá to tak dobře.
Říkala jsem vám, že teď
přecházím na jednoduché
živobyty a vysoké létání.
V Au Lac (Vietnam),
byl muž.
Ten žil na vrcholcích
kokosových stromů.
Říkáme mu kokosový taoista.
Žil ve špičce
kokosového stromu,
ale možná měl velice rád
kokosové ořechy.
Pohodlné, víte.
Jen natáhnete ruku
a hotovo.
Je ekonomické žít
ve špičce kokosové palmy.
Máte listy, ze kterých si
můžete vyrobit šaty.
Například sukni nebo něco.
A pak si můžete vybudovat
střechu nad hlavou.
V Au Lac (Vietnam)
používáme kokosové listy,
abychom pokryli střechu.
A také je můžete dát
pod sebe, víte,
uděláte si z toho matraci,
jako tatami (žíněnkou).
Pak si na to sednete.
Máte tam všechno.
Máte k jídlu kokosové ořechy
a k pití kokosové mléko.
A nepotřebujete
elektřinu ani nic.
Vše je pohodlné.
Domov na stromě,
nepotřebujete moc, víte.
Dáte si nad hlavu deštník.
Dobrá, v Himalájích
jsem na jednom místě
takto žila.
Ne vždy stejně.
Někdy jsem žila
v domě z bláta,

všude byly díry
ve střeše i ve zdech
a všude škorpióni a podobně,
lezli všude.
A jindy jsem bydlela
v domě z bláta
s rovnou střešou
a raději jsem spala na střeše.
Dole to bylo k zadušení,
žádné okno a nic takového.
Jen malé okno, samozřejmě.
Ale když jste ho otevřeli,
už jste ho nemohli zavřít.
Neodvažovala jsem se tedy.
A jindy jsem žila
v jeskyni a jednou jsem
se vydala do Kašmíru,
měli tam k pronájmu lodě.
Měli pokoje na lodi
na krásném jezeře,
ale já jsem na pokoj
neměla peníze.
Řekla jsem tedy:
„Existuje nějaký způsob, jak
mohu zůstat na vaší lodi?“
On řekl: „Ano, můžete
zůstat na zádi lodi
nebo na špici, ve špičce lodi.
Tam není střecha, ani
žádný prostor,
ale můžete používat
toalety uvnitř.“ Řekla jsem:
„Och, to udělám.“
Měla jsem tedy svůj spacák.
V noci jsem se tedy přikryla
spacákem
a použila jsem deštník.
Měla jsem velice malý
skládací deštník
a dala jsem si ho nad hlavu,
to bylo vše.
Ano, bylo to velice dobré.
Platila jsem tam asi 5\$
nebo tak, za nocleh.
Pokoj stál asi
20 nebo 30 dolarů na den,
uvnitř lodě.
Stal se ze mne hlídač lodi,
spala jsem ve špičce lodi.
Nebylo to tak špatné.

Když nemáte nic moc,
jste velice vynalézaví.
Nicméně, dovedu si
tedy sebe představit,
že bydlím na stromě.
Mohli byste? (Ano.)
Snadné živobyty, vysoké
létání. Pak ušetříme
všechny peníze.
Život na stromě je skvělý.
Na stromě je velice chladno.
I za horkých dnů
je tam chladno.
Na zemi bylo větší teplo.
Myslím, že i listy
absorbují teplo.
Vydávají kyslík.
To je dobrý, přírodní
zdroj kyslíku, levný.
Na Taiwanu (Formóze) bývá
obvykle hodně lidí.
Někdy jsem
měla pocit, že je přeplněno,
někdy jsem tedy utíkala
někam do hor.
V Pingdongu je mnoho
míst, kde musíte přejít
mnoho řek a kopců,
abyste se tam dostali.
Je tam jeskyně,
tam jsem si postavila stan.
Máte pocit, že žijete skutečně
v přírodě, musíte si filtrovat
vodu z řeky a vařit
a prát si oblečení
a koupat se a dostat
se do houpací sítě
pod stromem.
Nepotřebujete moc.
Nicméně nyní, když máme
k dispozici elektřinu
a vodu a to všechno,
je to také pohodlné.
Nicméně, jednoduchý život
nemusí být tak špatný.
Například žijí takoví
lidé, Amišové,
jak žijí?
Žijí s elektřinou, vodou
nebo jen se soběstačným

generátorem?
Nepoužívají ani elektřinu?
Je to skvělé?
Je to velice dobré.
Můžeme to také udělat.
Jak ale tahají svojí káru
s nábytkem?
(Kůň a vůz.)
Ale takto jeden za druhým.
Oni pravděpodobně
chodí do vedlejší vesnice
nebo vedlejšího města,
nebo s vozem.
Oni chtějí žít jednoduše.
Jednoduché živobytí.
Létání vysoko!
Jak své zboží prodávají?
Lidé tam jezdí
a kupují si ho?
(Je tam nějaký prostředník,
který se o to stará.)
Ano.
(A chcete-li si tedy
něco koupit, spojte se
s tímto skladem nábytku
a oni řeknou:
„Dobrá, máme to pro vás.“
a pak vám to dopraví.)
Och, to je dobré.
Některí lidé tam
přijedou autem
a nábytek si od nich
vyzvednou.
To musí být hezké
žít si v soukromí.
Zdá se, že jsou to milí lidé.
Jsem si jistá, že jsou to
velice spolehliví lidé.
Jednoduše žijí,
jednoduše myslí.
Chtěli byste takto žít? (Ano.)
Chtěli, co?
Ano, jistým způsobem
to děláme v Miaoli.
Doteď jsme se tam
snažili žít z naší práce
a dělali jsme každý
něco jiného.
Také vyrábíme nábytek.
Doplňky, například lampy.

K postavení na nábytek.
Patří to k nábytku.
Věci ze dřeva, kamenů,
lampy, takové věci
a pletení,
strojové ozdoby.
Strojové výšivky.
Stroje jsme si sami koupili.
A čínské uzly, různé věci.
Něco z toho děláme
samozřejmě ručně.
Byli bychom schopni si
všechno vyrobit sami.
To by bylo taky hezké.
V Miaoli, je to podobné.
Každou neděli tam
jezdí lidé a kupují
si naše výrobky
a také textil. Jen jsme
více zaneprázdnění, protože
tam nejsme jen
abychom prodávali.
Je tolik věcí na práci
a jen neprodáváme
a nestaráme se jen o sebe.
Ale dáváme také lidem,
charitě po světě.
Vyžaduje to organizaci,
čas, talent a práci.
A také děláme
mnoho dalších věcí,
přednášky, zasvěcení
a vyučujeme vegetariánství,
různé věci.
Připravujeme kazety
pro lidi, kteří je chtějí.
Já musím také těmto
starším žákům poděkovat,
starším klášterním mnichům,
kteří vložili veškerý svůj čas
a lásku a úsilí
do této neskutečné práce.
Oni mi jen hlásí,
že máme 50 různých
překladů knihy
Klíč k okamžitému osvětlení,
knihy zdarma.
Už 50 jazyků! (Páni!)
Ano, je to neuvěřitelné.
Ano, starší žáci,

starší mniši byli první,
byli pionýry.
Byli skutečně
pilní a oddaní.
Jelikož jsme v té době
neměli nic.
Neměli jsme dostatek
vybavení,
neměli jsme dokonce dům,
neměli jsme domov,
neměli jsme pozemek,
neměli jsme nic.
Oni dobře pracovali,
snažili se, jak nejlépe mohli.
Děláme to prostě přirozeně,
jeden vedle druhého.
Prostě se to vyvinulo samo.
Ale je to úžasné.
A to všechno, semináře,
a mezinárodní setkání
a jezdit po světě
a dělat charitu.
Jsou to velice krásní lidé.
Velice čistí, velmi svatí.
Pro ně není nic nemožné.
Zázraky, mnoho věcí se
skutečně událo, legračních!
Můžeme tomu říkat zázraky,
ale je to jen
Boží požehnání, milost.
Byli jsme jen bandou
naivních mnichů,
kteří věří v Boha
a myslí si, že lidé
by měli dělat to samé.
Neměli jsme žádný motiv
získat slávu nebo moc
nebo peníze, nic.
Také jsme se snažili
vydělat si sami peníze,
abychom žili za své
a prostě vyšli,
neměli jsme žádné chtění.
Když jsem poprvé získala
Miaoli, někdo mě tam vzal
a řekl:
„Tady je pozemek na prodej.
Velice levný. Hodně levný.“
Řekla jsem: „Och, opravdu?
Dobrá, zajedeme tam.“

A když jsem se tam dostala,
byla už tma, protože
po přednášce bylo už
10 hodin.
Žádná elektřina, žádná voda,
žádný dům, nebylo tam nic.
Žádná cesta.
Vzali mě tam
na místo nikde,
všude byla tma a tráva
byla vyšší než já
a oni mi to ukázali:
„Tady! To je ono!“
Podívala jsem se,
neviděla jsem nic,
byla taková tma!
Řekla jsem: „Dobrá, dobrá,
myslím, že je to v pořádku.“
Má dobroto!
Tak se to stalo.
A Bůh žehná naivním.
Já jsem lidem uvěřila hodně,
hodně věcí.
Kdokoli mi něco řekl,
uvěřila jsem tomu.
Také je byla zábava.
Je to zábava takto žít.
Není tolik problémů.
Ale co Amišové,
jak žijí oni?
Koupili si zemědělskou půdu
a vybudovali vesnici?
Nemají telefon ani elektřinu.
Používají generátor na naftu?
(Mají olejové lampy.)
Olejové lampy? To je dobré.
A v noci spí,
na co potřebujete
elektřinu? To je skvělé.
Byl by to velice jednoduchý
život. Solární elektřina?
Ano, to je dobrý nápad.
Věřte mi nebo ne,
vařila jsem mnoho mých
jidel na solárním systému.
Nic složitějšího,
jen taková velká bedna
jako kamna se sklem na ní
a kovem dole na jedné straně.
A dáte do toho rýži.

Samozřejmě ne moc,
podle velikosti kamen.
Mají i takové malé a ploché.
Dáte tam rýži a vodu,
a pak se to uvaří.
A také jsem tam pekla.
Je to tak snadné.
Je to jen bedna.
Tak jsem vařila v Indii.
Pekla jsem na tom koláč.
Vařila jsem tak rýži.
Vařila jsem tak jídlo.
Jednoduché, ne o 7 chodech
nebo něco takového.
Mohli byste, kdybyste
měli hodně takových kamen,
ale opravdu to vařilo.
Už jsem to dělala.
Já vím, že to funguje.
Jediné co bychom tedy
udělali, zkonstruovali
bychom si nějaká solární
kamna nebo bychom si
koupili již hotová v obchodě.
Mohli by je tam prodávat.
Musí je někde prodávat
a pak můžeme
ušetřit spoustu energie.
Musíme vařit v poledne.
A když někdy není slunce,
vařili bychom na dřevě.
Ano, udělali bychom si
večer táborák a pak
bychom vylezli na strom.
Nebyla by to zábava? (Ano.)
Sněte o tom
a pak mi řekněte.
Ale já na to stále myslím,
pořád se mi líbí tento způsob
života. Ano, ale muselo by
to být blízko vody, abychom
ji mohli využívat
v zemědělství. Abychom
nemuseli kopat tolik studní.
Vykopali bychom studnu jen
na pití. Ale budeme-li u řeky,
využijeme ji na další věci,
praní prádla,
zalévání potravin, našich
rostlinek, mytí věcí

a sprchování.
Můžeme ji využít.
Můžeme použít přístroj
na její čerpání.
Nebo můžeme použít ruce,
nabrat ji a přefiltrovat.
Alespoň na praní prádla.
A pak ho rozvěšet na strom
a rychle to uschne.
Skutečně miluji
jednoduchý život.
Nevím jak vy lidi,
ale já ho miluji.
Nevím, jestli byste to
po nějaké době zvládli.
Zvládli? (Ano, jistě.)
Dobrá, nemusíte.
Vždy můžete odejít.
Myslím, že jste vždy volní.
Mám opravdu ráda
takový život.
Nepotřebujeme nic.
Nepotřebujeme to.